

ÄLGÅ= BYGDEN

MEDLEMSBLAD FÖR ÄLGÅ HEMBYGDSFÖRENING

Nr 1 2018 Årg 39

Här drömmer Finnskogsborna sig tillbaka till svunna tider I Gränsjöns Missionshus

Under 1800-talets senare hälft gjorde väckelserörelsen sitt intåg i de västvärmländska bygderna. I Älgå bildades Älgå Missionsförsamling i mitten av 1800-talet. Sitt första Missionshus byggdes och invigdes i Valnäs 1892. Till Gränsjön kom rörelsen något senare. Ett missionshus byggdes och var färdigställt för invigning 1905. Initiativtagare och tillika markupplåtare var hemmansägaren Andreas Andersson och hans familj. Andra tillskyndare för denna verksamhet var bl a Andreas måg, Anders Johansson med familj, och handlanden Carl Johan Magnusson-Fallander och hans maka Maria. Sedan 1999 ägs missionshuset med tillhörande mark av Erik Nilsson. Karl Gustaf Lindgren

Sommarnummer

Hänt sen sist

Under säsongen från senaste Älgåbygden tills nu har det inte hänt så mycket vid hembygdsgården men dock.

De flitiga damerna i hantverksgruppen anordnade traditionsenlig julbasar i slutet av november. Nu hade hantverk- och brödförsäljningen flyttat ut till paviljongen för att ge plats till dukade bord för ”grötätande” gäster i det gamla köket. Det behövdes för gästerna lät inte vänta på sig. Allt var pyntat och hemtrevligt och god gröttallrik med skinksmörgås serverades. På paviljongen värmdes infravärmen och där bjöds på glögg och pepparkaka. Det hembakade brödet precis som lotterna i lotterierna gick som smör i skolsken och bidrog till god behållning.

Sista söndagen på sportlovet serverades grillad korv, varm choklad, våfflor. Kaminen och spisen spred en mysig värme till besökarna. Alla trivdes.

Ingmarie och Alma

Årsmöte hölls i mars. Föreningen fick ny ordförande – Sam Wernius. Avgående Karl Gustaf Lindgren gjorde en tillbakablick på de sex år han varit ordförande i föreningen. Han framhöll att det är med visst vemod han lämnar uppdraget, men allt har en ”vägs ände”. Sten-

Rune Olsson valdes till mötesordförande för tredje året, ett uppdrag han genomförde med glans. Ordinarie årsmötesärenden behandlades. 2017 gick med vinst på ca 17 800 kr. I budget för 2018 och 2019 beräknas ett resultat på ca + 28 000 kr. Att föreningen varit aktiv visade verksamhetsberättelsen och av verksamhetsplanen verkar föreningen få ett kommande intensivt år 2018. Valberedningen hade gjort ett bra jobb. Inga vakanser. Före mötet och vid kaffet visades en bildkavalkad från året som gått. Nya styrelsen framgår av sista sidan i tidningen.

Hantverksgruppens damer, för dagen påskkärningar, anordnade en trevlig påskbasar. Påskinspirerade ägg-smörgåsar serverades, hembakat bröd såldes, lotteri med godisförsett påskbrev som lott frestade till köp. Barnen fick lektion i kvastflygning. Gästerna, som var många, satt gärna kvar och trivdes i den hemtrevliga miljön i stugan

Märtha Albinson

Trogna basarbesökare

Tack och farväl...

I slutet av hösten 2017 bestämde jag mig för att avsluta mitt kapitel, som ordförande i Älgå Hembygdsförening. Jag meddelade detta med ett brev till valberedningen, Jag tyckte det var tungt att formulera och skicka brevet. Det var inte så att jag kände något tryck från styrelsen eller från medlemmars sida, utan det var min egen känsla, som låg bakom beslutet. Sex år bedömde jag har varit en lagom lång tid att leda en förening. Jag kände mig inte förbrukad på något sätt, utan min självkänsla ville att jag skulle ta detta beslut. Det finns ett uttryck som jag anser passar, och som jag tycker bör tillämpas litet oftare i sådana sammanhang - "Variation och förnyelse". Jag tycker att man skall vara så mycket självkritisk, för man är inte oersättlig. Det finns säkert många som kan utföra funktionen lika bra och kanske mycket bättre.

Det är dock med ett visst vemod och saknad jag lämnar mitt uppdrag. Det har varit en tid som jag tycker ha varit en framgång, inte bara för mig personligen, utan också för vår kära förening. Men det är självklart inte enbart min förtjänst, men jag hoppas dock att jag bidragit på något sätt. Det är tillsammans med en oerhört kunnig och ansvarstagande styrelse och en väl och uppoffrande funktionärsstab, som framgången varit möjlig. Min roll har varit att vara en demokratiskt fungerande ledare, med uppgift att lyssna och analysera styrelsens förslag till beslut i uppkomna frågor. Om jag lyckats får ni bedöma. Eftersom jag tycker om och älskar vår förening, kommer jag att hjälpa till på något sätt även i fortsättningen. Jag anser mig inte helt oanvändbar och förbrukad ännu, trots ganska hög ålder. För övrigt kommer jag att ägna mig åt släkt- och hembygdsforskning samt åt författarskap i någon form. Föreningens framtid ser jag ljust på. Detta grundat på det faktum att finns gott om kraft och kunskap i vår förening. Av den anledningen kan vi medlemmar med stor tillförsikt se fram emot nya och många fruktbringande år i framtiden.

Från min utsiktspunkt sett tycker jag att vi under förflutna sex år tillsammans varit ett utomordentligt bra och väl fungerande arbetsteam. Jag minns från mitt första årsmöte, där jag uttryckte en målsättning, vilket innebar att vi skall arbeta mot visioner, formulera klara och uppnåeliga mål, med inriktning mot finansiell och god föreningsekonomi. Jag tror vi fann den rätta vägen. Jag hoppas att den goda, trevliga och gemytliga stämning vi haft i styrelsen under mina sex år även i fortsättningen blir föreningens mål och signum.

Till slut vill jag tacka Er alla, för den tid jag fått ha tillsammans med Er, och för den tillgivenhet och det förtroende Ni visat mig under år som gått. Ni har varit underbara! Ha det bra allesammans!

Karl Gustaf Lindgren

För 50 år sedan hände detta

Det var Hultmansafton i Valnäs Missionshus. Om ”solskenssångaren” berättade Alf Johansson och flera av hans sånger framfördes av Anna-Lena Nilsson, sedermera Björn, och Älgågruppen.

Byggandet av, den nya högt belägna, vattenreservoaren i utkanten av Rådane har nu tagit sin början. Den kommer att få en vattenmängd av minst 200000 liter. Formen blir åttkantig med en inre diameter av 9 meter och en inre höjd av 4 meter. Anläggningen beräknas vara klar i slutet av april.

Älgå-ja till konstis

Vid sitt senaste möte beslöt kommunalnämnden i Älgå att bifalla förslaget om konstfrusen isbana i Arvika. Däremot avstod man från att diskutera platsen för en sådan anläggning. Man anser att frågan ännu inte är tillräckligt belyst.

I Finnskogsloppet åkte Finnskogarnas Asbjörn Karlsson in på en hedrande 3:e plats bara några sekunder efter Benny Södergren och Bernt Holmberg. Benny var JSM-vinnare och Bernt JSM-trea. Benny vann senare i livet en bronsmedalj på 50 km i Innsbruck. Förresten den enda svenska medaljen i detta OS. Starkt gjort av Asbjörn.

Kolsjöns badplats rustades upp med att man körde ut många billass med sand på isen så att alla badande skulle få en fin botten nästkommande sommar. Tidigare var det en mycket gyttejebetonad botten, vilken nu förhoppningsvis skulle bli bättre.

Fräck bensinkupp i Sulvik

Det kom två överförfriskade män i en bil till Sulviksmacken och fyllde full tank i sin bil. När de skulle betala sa de att det skulle skrivas upp på Arvikapolisen för själva var de pankå. Personalen fattade misstankar och då sade en av männen att jag lämnar min överrock i pant och lovar att återkomma och betala. Under tiden rullade en serviceman bort bilen, då den hade parkerats så nära att det inte gick att öppna dörren på förarsidan.

I ett obehagligt ögonblick så hoppade männen in i bilen och skulle köra iväg men tyvärr så fick de in backen så det bar iväg baklänges och rakt in i de två bensinpumparna som blev svårt skadade. När de äntligen fått ordning på växlarna så åkte de söderut mot Älgå. Den vingliga färden slutade vid Glava kyrka där de greps av polisen. På den sträckan hade de varit i diket tre gånger. Vid den ena av dikeskörningarna larmades en bärgningsbil, som dock fick åka i onödan då den mötte poliserna som körde den bil som egentligen skulle bärgas.

Två flickor satt och lekte i en sandlåda, då den ena frågade ”Vet du vad klockan är”? ”Nej, men den kan inte vara fyra än för mamma sa att jag måste va hemma då, och jag är inte hemma än.

Sune har sökt i rullarna på biblioteket

Om Du vill skriva till föreningen har vi adress:

Älgå Hembygdsförening
Älgå Stom Hembygdsgården 1
671 93 Arvika

Gördsbysågen

Idén till den här artikeln fick jag utav Bo Jonsson från Gördsbyn. Han frågade om jag kunde skriva några rader om Gördsbysågen, vilket lät lockande eftersom jag själv jobbat där i min ungdom. Sågen var en inkörsport till arbetslivet för många ungdomar. Den låg där Plaståtervinningen ligger idag. När man tänker på Sågen hur det var där, så är det alltid lukten av virke, nysågat eller torrt, som man kommer ihåg. Även barktippen hade en speciell lukt. Det var en plats man tippade barken på, som kom från barkmaskinen, vilken stockarna måste gå igenom innan de sågades.

Kan bara i förbigående nämna att det, i början av nittonhundratalet, fanns 5 sågar i Älgå. När började det då sågas virke i Gördsbyn? Enligt uppgifter jag fått, vilket inte är lätt att få eftersom åren går och man glömmer bort detaljer och årtal, så var det en Göteborgsfirma, Säfveåns AB, som i början av 1900-talet var en av Sveriges största sågindustrier, som byggde det första såghuset. Produktionen började antagligen 1937. För att rekrytera folk till sågen knackade man dörr hos de familjer där man visste att det fanns män som var arbetslösa. Många arbetsföra män bodde kvar hemma, eftersom det var ont om jobb på den tiden. För det mesta fick bara en från varje familj anställning. Förste maskinist var Karl-Johan i Brandsbol, och förste sågställare var en som kallades ”Påve-Kalle”.

På den tiden sågade man bara på sommaren. Sågramarna drevs till början med ångkraft. Övergången till eldrift skedde inte förrän 1962 då Billerud ägde sågen. När jag tänker tillbaka på ångmaskiner så jobbade jag själv som eldare en period. Men det var 1965. Jag körde bara pumparna för att få värme till bla sågkammaren, där Gustav i Hage från Glava slipade klingor och blad till ramsågarna. Det var en tid man kommer ihåg med glädje speciellt under ”semletiden” för då kom kusin Göran ofta med en VVP-back med semlor, som han köpte på Gösta Olssons affär i Gördsbyn. Då fick man se till att det fanns kaffe när han kom. Många arbetare har intagit sin frukost och middag där i pannrummet under den kalla årstiden, för pannan och en stor vattentank var såpass stora att man kunde ligga på den och sträcka ut sin trötta lekamen. Smedjan, som var Stens och Göstas arbetsplats, var också ett ställe man ofta satt och åt frukost eller middag på. Där fick man höra både det ena och det andra och det var alltid högt till tak.

Tillbaka till lite mer basala saker.

Sågen” bestod” vid den tiden på mitten av 60-talet av ”sjön”. Där sorterades de olika dimensionerna i olika fack: Sedan transporterades stockarna via spelet, som var en kätting med hakar som drog virket, till barkmaskin. Därifrån gick det in i såghuset, där det sågades vid två ramar och bräderna fick sin rätta dimension vid ”kanta”. Sista anhalten var i Pelarsalen. Där var det flera som jobbade och slet med att lägga de olika dimensionerna på olika vagnar för transport ut till Brädgården där de stabb lades. Då kanske någon undrar vad gör man då? Jo, då lade man det nysågade virket glest på ett speciellt sätt och med en stor lufttrumma i mitten så att det torkade, i så kallade stabbar.

Justeringar fanns det två stycken; övre och nedre justeringen. Den övre var lite mer mekaniserad än den nedre. ”Stämpelpojken” i den nedre justeringen stämplade det justerade virket med röd färg. Han hade en tendens att bli ganska färggrann. Det var ett kletigt jobb. En kille som jobbade där fick öknamnet Råven pga rödfärgen. Öknamn var lätt att få: Det var namn som Ketchup, Lell-Peck, Stor-Peck, Stark-Nisch, Panka, Mozart, Kicken, Kokern mfl. Nu för tiden har många tjänstebilar. Vi som arbetade på sågen i ett tidigt skede hade tjänstebuss. Det var en gammal kvarleva som antagligen BAB införde. Två WW-bussar fanns det och den ena gick morgon och kväll till Glava och den andra gick till Skattebol. Det var ju

ett sätt att säkerställa att folk kom till jobbet och att många vid införandet vid den tiden inte hade egen bil.

Virkeskutor kom det också till sågen och lade till nere vid bryggan för att bli lastade med plank och bräder. De kom bla från Holland och Danmark. Jag kommer ihåg namnen på två stycken. Den ena hette Wuta och den andra hette Soli de Gloria. Att ingå i ett arbetslag som stuvade båtarna (som det hette) var ingen barnlek, speciellt inte om solen gassade rakt ned i lastutrymmet, där det inte fläktade ett dugg. Det gjorde inte saken bättre om båten kom i slutet av veckan för kaptenen ville helst iväg så fort som möjligt, därför mutade han stuvarna med att de fick dela på en låda full med olika sorters alkohol om båten blev färdig, även om det var helgen. Man kunde även köpa sprit av båtens kapten. En kapten var väldigt nogga med att man fick bara komma ombord en och en i taget.

En händelse jag inte glömmer var när en truckförare som oftast hade gasen i botten välte ned ett virkespaket utför en slänt. Det hade i och för sig inte varit hela världen men nu var det så att i nedänden av slänten stod ett utedass och i det satt en stackare och gjorde sina behov när virket kom seglandes nedför backen och välte omkull hela konkarongen. Som tur var så förlöpte det hela väl. Misstänker att den nödige uträttade sina behov på något annat ställe i fortsättningen.

Förr var det vanligt att man jobbade även lördagar och så var det även i Gördsbyn. Men i början på 60-talet blev man ledig varannan lördag för att till slut få frilördag nån gång runt 65-66.

Efter andra världskrigets slut övertog AB M.L. Wittboldt driften vid sågverket, och hade det fram till 1953, då Billeruds AB tog över rodret, BAB drev det fram till 1967. Den nye ägaren efter Billerud var AB Hilmer Andersson, Lässerud. Under deras ägarskap införde man bla en landsortering, dvs virket sorterades på land i stf i vattnet.

Efter ca fyra år blev det än en gång en ny ägare och då hette den Högvalta Hyvleri AB. De gjorde en mångmiljonsatsning i början på 80-talet, där datorerna skötte alltmer från stock till ”färdig” plank eller bräde. Det inrättades även två nya kammartorkar.

Årsproduktionen beräknades då att uppgå till drygt 30 000 kubikmeter sågade trävaror. För att få fram såpass mycket virke gick det i genomsnitt åt 2 000 stockar/dag. Det finns ett gammalt uttryck som heter ”Säg den glädje som varar” och det stämmer väldigt bra när det gäller det som hände med sågverket i Gördsbyn mellan åren 82 och 83. Våren 1983 kom beskedet att sågen skulle läggas ned pga att det var stor konkurrens om råvaran, dvs timmer. Beskedet måste ha kommit som en chock för de anställda eftersom man hade investerat så mycket året innan. Det var flera som hade problem med råvaror. Billerud tex hade ett avtal om import av 25 000 m³ timmer från Ryssland. Högvalta hade behövt 50 000 m³ för en årsproduktion, men de hade ingen möjlighet att importera.

Året 1984 sågades det sista virket på Gördsbyns sågverk och en epok hade gått i graven, sorgligt men sant. I ett senare skede tog Edanesågen över och började riva och sälja sågen bla såldes råsorteringen till Norge. Året efteråt var allt rivet och klart. Det finns mycket man kan skriva om Sågen och alla dessa människor som jobbat där, men en sak är säker och det är att de flesta som jobbat där har tyckt att det varit en bra arbetsplats med god kamrat- och gemenskap och varierande jobb. Stressmomenten var inte så många och man tog det med jämnmod när man som nyanställd blev ”lurad” av ”gamlingarna”.

När jag var klar med artikeln fick jag två böcker av Lisen Schützer med fackföreningsprotokoll med början 1940 och slutet 1968. Mycket intressant läsning från bla

1958 års årsmöte, där man i verksamhetsberättelsen kunde läsa om hur många stockar man sågat under året. Det var 182 423 st timmer och man hade tjänat ca 4 kr/tim. I justeringen hade man tjänat 4,88 kr/tim. Nedlastning i brädgården 4,82 kr/tim och stuvning av båt 5,70kr/tim.

Med risk för att bli tjatig säger jag än en gång att det är sorgligt att den är borta.

Sune Henriksson

Första raden fr v: Hjalmar Höglund, Sten-Rune Olsson, Anders Aronsson, Tommy Nilsson, Tore Karlsson Sven-Olof Stenberg, Hasse Åsman, Conny Åsman, Lasse Ottosson, Jan Johannesson, Stellan Huss

Andra raden fr v: Sven Guldbrandsson, Herbert Olsson, Erik Hovström, Matti Olsson, Bertil Boström, Hans Bryntesson, Ivar Vikman, Gustav Andersson, Gunnar Björk, Henning Eriksson

Tredje raden fr v: Tomas Olsson i Löcka, Sven Zetterberg, Bertil Hovström, Gunnar Larsson, Bosse Jonsson, Sune Lööf, Konrad Åsman, Gunnar Gustavsson, Erik Skog
Fjärde raden fr v: Åke Olsson, Börje Andersson, Erik Berglund, Billy Ottosson, Erik Lööv, Sune Henriksson, Arne Andersson, Bjarne Schützer, Bengt Wik, Bertil Andersson, Kurt Andersson, Bertil Karlsson, Lars Johansson, Ivan Gustavsson

Gränsjöns missionshus fick liv för en kväll.

Att få ordna en nostalgiträff på Finnskogen har sedan länge funnits med i min tankesfär, säger Rune Albinsson, som sitter mitt emot mig vid köksbordet och berättar. Lokal fanns ju i det gamla missionshuset och entusiasmen var inte att ta miste på. Ingela och Erik som äger huset kontaktades och tände till på idén. De skulle ge lokal och all hjälp som önskades. Gamla barndomskamraten Bengt Krogh och Rune satte fart med planerandet.

Lördagen den 18 november var första beslutet att fatta. Att det skulle vara ”knyt” för både mat, dryck och kaffe det andra. Spridningen av det tänkta skulle ske på älgjaktsmorgonen vid uppropet och sedan spridas genom släkt och vänner. Otroligt positivt mottagande. Då kändes det lätt att jobba vidare, säger Rune. Redan inom tre dagar anmälde sig systrarna Helmy och Sylvia, som var uppvuxna som närmsta grannar till missionshuset. Sedan kom anmälan efter anmälan. Rune kontaktade familjer som bott på Finnskogen, gått i skolan där, haft missionshuset som naturlig samlingsplats och som han anade inte skulle nås av inbjudan. På sista anmälningsdagen var vi uppe i ett drygt 50-tal, ler en nöjd Rune.

Ingela, Erik, Bengt och jag såg till att förberedelserna kom igång. Vi ville ha en smyckad lokal som välkomnade med dukade bord, berättar Rune vidare.

Dagen kom. De första gästerna anlände vid 16-tiden och sen fylldes lokalen snabbt, inte minst med folk utan med mat i mängder som dukades upp till ett enormt buffébord.

Vi, Bengt och jag, hälsade de glatt samtalande gästerna välkomna samtidigt som vi mindes upptåg vi gjort just i missionshuset, berättar Rune. Detta var ju vår samlingslokal i unga år. Här hade vi juniorträffar, söndagsskola med ledare från Missionsförbundet i Älgå. Vi var nog inte så roliga att tas med ibland, suckar Rune. En gång klättrade Göte på Tomta upp på taket, in i vindsvåningen. Där fanns en taklucka och spån som isolering. Göte öppnade lite försiktigt på luckan, spån föll ner över mötesdeltagarna. Bengt och jag satt och följde det hela. Manna från himlen har man hört talas om, men inte spån. Göte klättrade ner, anslöt sig till oss som ingenting hänt, minns Rune.

En annan gång var det Bengt och jag som agerade. Bengt laddade en ollonpistol och jag kom nära hanen och skottet brann av. Pastor Tubin tog ett bastant tag i oss och vi åkte ut, berättar Rune. Händelsen spred sig snabbt i Gränsjön och man förfasade sig över ungdomen, men pastorn var förlåtande. Nästa juniormöte var vi välkomna, men utan ”vapen” och då satt vi som tända ljus.

Karl Gustaf Lindgren uppvuxen i Ormängen underhöll de församlade med berättelser i en dryg timme. KG var påläst, han kan sitt Finnskogen mer än någon annan. Han berättade med inlevelse då han visade ett bildspel på personer och byggnader. Ett uppskattat inslag var då man fick gissa vem byggnader och personer föreställde. Här fanns delade meningar, men KG hade facit. Åldersspridningen från 20/25 år och upp till över 80. Släktleder gick ner till barnbarnsbarn. Undra på att man inte kände igen, inflikar Rune. Under KG:s framträdande blev han avbruten titt som tätt då någon kom på en episod hon/han absolut ville berätta. Till allmän glädje.

Ett annat inslag som blev uppskattat var då jag visade två rörliga filmer från Finnskogen inspelade i början av 60-talet, berättar Rune. Man fick återuppliva ljugarbänken i affären, Finnskogens original och kunde konstatera att de enda som var med på filmen och som fortfarande lever är Kerstin Olsson och Sune Esbjörnsson. Tider förändras. Älgjakten, sikfiske på sjön Gla, hästkörning i skogen är att nämna på andra innehåll, som Rune sammanställt.

Mat och umgänge fortsatte kvällen lång. Många nya kontakter knöts, historier berättades till höger och vänster och framförallt med huvudpersoner som Axel på Ramla, Emil Bast och inte att förglömma pappa Oscar på affären.

En alltigenom trevlig kväll tog dock slut, men med önskan om en ny träff inom en inte alltför avlägsen framtid. Rune, Bengt, Ingela och Erik kunde känna sig nöjda. Många positiva, tacksamma SMS visade att träffen var uppskattad.

Rune Albinsson har berättat och jag, Märtha Albinson, nedtecknat

Kvällens fotograf: Björn på Tomta.

Höstskörd i Älje-skogen av Evert Andersson

För å komme rätt ifrå början gött fôlk
börj mä å läse recepte om blåbär å mjôlk
da vet-i hô vi gör mä blåbära i Älje
dä ble itt-nô övver te å sälje.

Å krösesylta tökker vi ä go å ha
bådde te gröten å potätera,
se när då krösera gäller
ble då itt-nô övver tå de håller.

När vi lette ätter e julegran
da fann vi nô gött te meddan,
vi plåkke å stekte di goe kantarellera
å grana som vi fann den ble åg bra.

Vill du hålla dig uppdaterad om vad som händer i Älgå Hembygdsförening?

Följ oss på Facebook eller hemsidan!

www.facebook.com/AlgaHembygdsforening/
www.hembygd.se/alga/

 Gilla oss på Facebook!

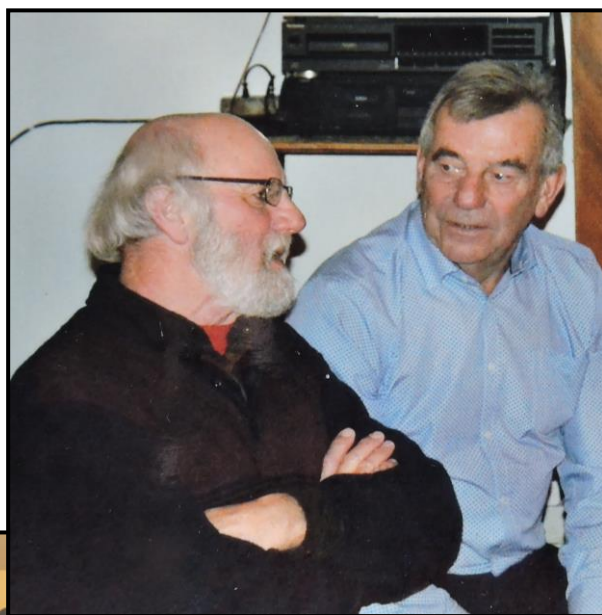

GDPR Ny Dataskyddsförordning gällande från 25:e maj

En ny Dataskyddsförordning träder i kraft den 25 maj och den berör för vår del medlemregistret i vår förening, vilket vi endast använder vid skriftlig kommunikation med Dig som medlem. T ex får inga uppgifter registreras som inte behövs för verksamheten samt att registret skall vara aktuellt så långt som är möjligt. Älgå Hembygdsförening har endast registrerat namn, adress och kontaktuppgifter. Vi delger ej heller obehöriga externa personer uppgifter ur vårt medlemsregister. Vi uppfyller redan i dag de nya kraven med god marginal. Som medlem är det viktigt att Du meddelar Styrelsen vid t ex adressändring eller annat som förändrats så att vi kan hålla vårt register aktuellt. Vill Du ej finnas i vårt medlemsregister – var vänlig kontakta oss.
Styrelsen

På bygdeband.se ligger bilder på hus, fastigheter, personer ... i Älgå församling

Bilder från nostalgikvällen i Gränsjön

Bilder från våren 2018

Lite information från Älgsjöns fiskevårdsområdesförening

2017 utvecklade sig inte som vi tänkt oss då det i början på maj kom signaler om att det hittades döda kräftor i Älgån. Detta skedde även våren 2016 och alla var då rädda att kräftpesten hade drabbat oss. Den gången var det andra orsaker som gjorde att vi fann döda kräftor. Våren 2017 var det dock slutet för våra flodkräftor, då pesten konstaterades efter analyser, och provsvar kom till oss. Då förklarades Älgsjön och Älgån som kräftsmittrade vatten. Sedan dess har en gedigen insats gjorts av Länsstyrelsen och Kräftmannen AB med en del hjälp av undertecknad. Vi har provfiskat sjön med nästan 300 burar för att försöka konstatera om det finns signalkräftor eller ej i sjön. Så långt har ej några kräftor alls påträffats.

Efter detta så har ett stort jobb gjorts för att skapa ett kräftfritt område nedströms vägtrumman i Mörtebäcken för att kunna säkra det lilla bestånd av flodkräftor som finns där. Detta gjordes genom att vi elfiskade och tog upp alla kräftor vi kunde finna för att senare avliva dessa. Denna procedur upprepades vid ett flertal tillfällen, det gör extra ont i en att avliva dessa unika krabater, men det görs ju för att bevara de som är uppströms. Under sensommaren/hösten så elfiskade vi i Mörtebäcken för att skicka våra flodkräftor till en kräftodlare i Lane Ryr - allt för att kunna ha kräftor med Älgsjögener i framtiden att kunna sätta ut igen. Det jag senast hörde var att de lever och frodas. Sist men inte minst, viktigt var när Länsstyrelsen och Tomas Jansson (Kräftmannen AB) fick tillgång till en mycket avancerad filteringsutrustning, som ska kunna känna av om det finns smitta i vattnet och känna om det finns signalkräftor i vattnet. Denna teknik är mycket ny och man är lite grann i ett utvecklingsskede. Det vi fick reda på blev vi inte så mycket klokare av och det kommer att försökas med den igen under våren, troligen allt för att kunna konstatera om vi har signalkräftor eller ej. Observera att vi INTE önskar att ha signalkräftor i våra vatten, då vi fortfarande kommer att jobba för att kunna återinföra flodkräftan igen och i framtiden låta de kommande generationerna få uppleva glädjen att fiska flodkräftor i Älgå! Vill man stödja kommande utsättning av flodkräftor ekonomiskt, så tar vi tacksamt emot bidrag då detta är mycket kostsamt.

Nu till det andra stora som hände sommaren 2017 - Fisketävlingen på Älgsjön! Denna tävling gick av stapeln lördagen 1 juli och denna dag var en av de varmaste och finaste dagarna på hela sommaren och en flotta bestående av 17 båtar med besättning mönstrades i Spärrudsviken, där stämningen var på topp före start med brasa och korv och dricka som såldes av Birgitta Eriksson, Brita Ernebrant och Stig Danielsson, medan styrelsen dukade upp ett imponerande prisbord med det nyinstiftade Vandringspriset som krönte bordet. Båtarna styrde sedan ut på den spegelblanka sjön med förhoppning om att kunna fånga gammalgäddan och få sitt namn ingraverat i Bucklan. Det visar sig ganska snart att fisket är trögt denna varma dag, och det dras ej upp några stora fångster, men några abborrar och en och annan gädda blir det.

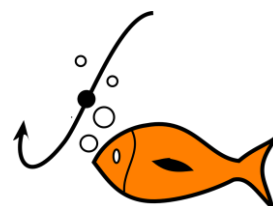
Daniel Persson heter han som lyckades allra bäst denna dag och fick ihop 3,6 kg och blev den allra första att få sitt namn ingraverat i Älgsjöns fisketävlings vandringspris och han utstrålade

en stor lycka och stolthet. På andra plats kom ett gäng veteraner bestående av Bojje, Randi och Lars. Som trea har vi Wiking Furberg. Sedan lottades det ut priser till alla båtar. Hoppas att vi blir riktigt många som ställer upp för att utmana om första platsen i år. Håll ögonen öppna för att se när tävlingen kommer att gå av stapeln. Nu ett stort tack till våra sponsorer som vi hoppas kommer fortsätta stödja oss: Henrys Bygg, Arvika Fiskecenter, Hymab, Poolwater, Workdesign, Sulvikingen, Pågen, Polarbröd, SDG, Mellanskog, Vikab, VSV Skog, Bysnickarn, Macken Glava, Glafva Skogsvård, Delab Glava, WÜRTH

Älgsjöns Båtfisketävling 2018 kommer att gå av stapeln lördag 7/7 med start 16.00 och avslutas 19.00. Inskrivning från 15.00 i Spässerudsviken. 60 kr/båt och max 3 spön/båt. Flytväst obligatoriskt! Korv och dricka säljes. Obs! Tänk på att i första hand använda båt från Älgsjön. I annat fall se till att båten är helt torr i 24 tim före och efter tävlingen innan flytt till nytt vatten.

Väl mött! Styrelsen ÄfvoF

Torbjörn Ericson, ordförande i Älgsjöns FVOF

Minnesfond

Hembygdsföreningens kondoleanser kan beställas per tel 076-804 97 02 och på detta nummer kan Du swisha Din betalning eller betala via Bankgiro 5643-7361. Minimavgiften är 100 kr.

Ange "Blomsterfond" och namnuppgift Älgå Hembygdsförenings Blomsterfond, c/o Sonja Karlsson, Björkfallsgatan 5D, 671 60 Arvika.
Behållningen går till Hembygdsgårdens underhåll.

Vill Du hyra hembygdsgården?

Kontakta Sune Henriksson på telefon: 0570-260 01 eller 070-311 43 53 Du som medlem betalar 300 kr per tillfälle, icke medlem betalar 500 kr. Uthyrning till denna kostnad gäller sommarhalvåret. Under tiden 1 oktober till 30 april tillkommer en uppvärmningskostnad på 200 kr. Betalningen sätts in på bankgiro:

5643-7361 och vid betalning anger Du namn och datum för uthyrningen.

Vill Du vara med och hjälpa till sommaren 2018? Alla behövs! Hör av Dig till:
Mary-Ann Jonsson, Ingrid Aronsson, Lisbet Augustsson eller Märtha Albinson

- Dagisfröken säger till barnets mamma " Det är roligt med lille Oskar för han har funderingar som en vuxen." Då vänder Oskar sig om och säger: "Jag är gammal i huvudet"

- Varför får brandmannen så dålig lön? De är lågutbildade.

- På nyheterna sade de att elbilen har kommit för att stanna.

- Om man är på restaurang och beställer in mat kan man då få fel rätt?

- Kan man kalla ett värmländskt roddarlag för årjäng?

Jag minns min första klass

Året var 1938. Det var det år, som det svenska folket började se lite ljusare på tillvaron. Tjugotalets och trettioalets djupa depressionsmoln hade skingrats något och man började ana små blåa luckor på den annars ekonomiska och arbetsfattiga himlen. Min pappa hade fått litet mera arbete genom sk AK -åtgärder. Han hade fått ta hand om ett skogsdikningsprojekt i Fröbolskogarna öster om Norra Örsjön. Det gav inga stora inkomster, men det gav i alla fall ett penningmässigt tillskott till vårt torps självhushåll. Jag minns i alla fall att jag fick nya svarta stövlar av märket Tretorn storlek 36, och en blå overall med märket Algots. I bröstfickan på denna overall fanns ett litet anteckningsblock med brunt omslag och med Algotsemmet, vilket gav en viss status för en knapp åttaårig torparpojke.

Sommaren 1938 var en viss märkessommar för min del. Jag skulle börja småskolan i början av augusti. Det låg en viss spänning inför denna händelse. Jag minns att jag hade många funderingar hur det skulle bli. Jag hade hört av en del personer i min omgivning att lärarna och ej heller de äldre barnen, inte alltid var snälla mot de mindre och yngre barnen. Jag var inte direkt rädd, men det fanns en viss oro inom mig inför skolstarten.

I slutet av juli månad minns jag att pappa fått ett brev att jag skulle skrivas in. Vad det nu betydde? Det skulle ske på skolan i Gränsjön i samband med skolstarten i början av augusti, jag tror det var i ungefär mitten av månaden. Så kom den där dagen då inskrivningen skulle ske. ”Idag, sa mamma, får vi gå i god tid så att vi inte kommer för sent”. ”Det är, sa mamma, väldigt soligt och kvavt idag, så det blir säkert varmt, när vi ska gå över Fallåsen ner mot Gräschtorp och skolan.” Under vår vandring påminde mig mamma, om det som pappa hade sagt dagen innan. ”Du får inte säga du till läraren, du skall säga läraren och du måste alltid ta av dig mössan när du är inne i skolan”.

Innan jag skulle börja skolan fick jag en skolmössa, en svart mössa med en blankskinande skärm. Skolmössorna såg ut så på den tiden. En annan viktig del i skolutrustningen från den tiden var en liten ryggsäck, en gråbrun, för att ha läxböckerna i och likaså den matsäck vi skulle ha med oss varje dag.

Till inskrivningen kom mina blivande klasskamrater med sina mammor. Någon pappa såg jag inte till. Det var Valborg på Ramla med dottern Elsa, Amanda i Ulverud med Anna-Märta, Frida på Nybygärdet med Gunvor, Nanny i Glasnäs med sonen Sverre och min mamma Julia och jag från Ormängen.

Vi visades in i skolsalen där läraren Arvid Ernvik hälsade oss välkomna och berättade litet om skolan och skoltider m m. Våra mammor fick berätta om våra namn och när vi var födda. Han ställde också en del frågor om andra uppgifter om oss, som jag inte helt kommer ihåg.

Jag vet att han betonade mycket skarpt att vi måste följa de ordningsregler som gäller i skolan. Det var viktigt att vi höll tiderna för lektionerna. Skoltiden var för oss nybörjare måndag till fredag 09.00 -14.00, med raster varje timme. Rasterna tror jag var tio minuter, med undantag för måltidsrasten, som var en halvtimme. Matsäcken vi hade med oss bestod för det mesta av ett par smörgåsar och en liten butelj med mjölk eller saft. Under den kallare årstiden hade de flesta en liten termos med kakao.

På morgonen skulle vi samlas i omklädningsrummet, där vi hängde av våra ytterkläder samt hängde upp ryggsäcken med maten. Klockan 8.55 skulle alla vara uppställda framför dörren till klassrummet. Eftersom skolan var av B-3 form gick tre klasser samtidigt, med intagning vartannat år. I mitt fall var det klasserna ett, tre och fem, som gick samtidigt. Uppställningen

var mycket viktig. Det skulle ske efter ett visst mönster. Från vänster skulle femman stå, därefter trean och vi nybörjare längst till höger.

När läraren öppnade dörren till skolsalen hälsade han God morgon och vi skulle då hälsa med "God morgon läraren". Därefter skulle vi tåga in i skolsalen klassvis och vi förstaklassare skulle sitta längst till höger i dubbelbänkar. Innan vi bänkat oss skulle vi sjunga en psalm och sedan tillsammans bedja Fader Vår. Psalmsången och Fader Vår var det ingen av oss nybörjare som kunde, så det blev som det blev.

Första dagen handlade mest om utdelning av en del undervisningsmaterial såsom pennor och radergummi. Vidare fick vi en orangefärgad läsebok, kristendomsbok med kolorerade bilder av Jesus och hans lärjungar. samt en räknebok, en skrivbok med lutningspapper samt bläckpenna, bläckhorn och läskpapper.

Den första lektionen, om jag inte minns fel, var att vi fick börja öva på alfabetet. Vi fick också börja ljuda olika bokstäver. Alfabetet hade jag inte några svårigheter med, för det hade pappa lärt mig tidigare. Nästa steg i undervisningen var att skriva bokstäver, både stora och små, det var viktigt att vi fick rätt lutning på dem, därför fick vi använda lutningspapper, som lades under bladet vi skulle skriva på.

Det var inte bara att läsa och skriva. Vi skulle också lära oss att räkna, vilket för en del av oss var en viss svårighet. Jag tror att en del av oss inte haft någon direkt träning hemifrån, vilket gjorde det svårare för dem. Vi fick börja med att lägga ihop (addition) och i viss mån dra ifrån (subtraktion). Kulramen var det hjälpinstrument som stod till vårt förfogande. En femradig med röda, gröna, blå och gula kulor. Tio kulor på varje rad. Det var dåtidens miniräknare.

Nästa övning var att rita och färglägga teckningar som fanns i en teckningsbok. Denna övning var kanske den mest roliga under vår första skoltid. Det som var minst populärt under den första tiden var att lära sig utantill bönerna "Fader Vår" och "Herren Välsigne oss". Jag kommer ihåg att vi fick stå upp i bänken från början och läsa efter läraren, om och om igen. Vi fick således nöta in bönerna genom upprepningar. Efter en tid fick vi en och en stå upp i bänken och läsa dem. Detta fick vi hålla på med tills alla kunde bönerna utan att staka sig.

På rasterna fick vi hålla till ute på grusplanen med olika typer av lekar. Det var främst två lekar som "Dunken" och "Hoppa Hage", som var de mest vanliga. Till det övriga hörde också vissa idrottsliga övningar bl a löpning 60 meter, hoppa höjd och längd och på vintern stod skidåkning på schemat.

Sångövningar gjorde också sin entré med inläring av psalmverser, vilket inte hörde till det mest intressanta inslaget under vårt första läsår. Det som jag nu berättat var egentligen det som hände under den första delen av vårt första läsår och var för övrigt allmängiltigt under hela den första klassen, med några smärre undantag.

Skoldagens avslutning gick också i mönstrets tecken. Undervisningsmaterialet skulle läggas ner i bänken tyst och försiktigt. Inget slammer i bänkklocket fick förekomma. När alla gjort det mönstergillt fick vi resa oss upp och "Tacka för idag" och därefter avsluta med bönen "Herren Välsigne oss", sedan var det klassvis utmarsch till avklädningsrummet och hemgång.

Jag hade ca tre kilometer slingriga, backiga och ibland blöta skogsstigar att gå på, vilket tog ca 45 minuter. I dag skulle detta vara helt otänkbart, tror jag. Under mina två första läsår hade jag förmånen att ha en grannpojke, Arne i Bastebacken, som var fyra år äldre än jag, som följeslagare till skolan. Det låg en viss trygghet i att ha honom i närheten om det ibland hettade till på skolgården.

Hur uppfattade jag stämningen på skolan det första året? Så här åttio år senare och med den erfarenhet jag fått under mina många skolår på olika läroanstalter, tycker jag nog att kamratandan var god, trots att det var barn i skilda åldrar som kommit samman. Läraren var ibland mycket sträng, men jag tycker ändå så här i efterhand, att det var nödvändigt för att få en ganska vild barnaskara att lära sig normalt folkvett.

Hur hade vi då efter ett år lyckats tillgodogöra oss undervisningen? Det blir en mycket subjektiv bedömning från min sida, men jag tror ändå med hänsyn till den tidens krav, att klassen var av någorlunda god kvalité utan att någon direkt stack ut åt något håll.

Jag kan inte garantera att allt det jag berättat om är till hundra procent exakt rätt, men det är i alla fall ganska nära sanningen. Tänk er själva kära läsare. Om några månader har det gått åttio år sedan jag började min första klass i Gränsjöns Folkskola. Jag tycker därför att jag har en viss rättighet att glömma något. Eller hur?

Karl Gustaf Lindgren

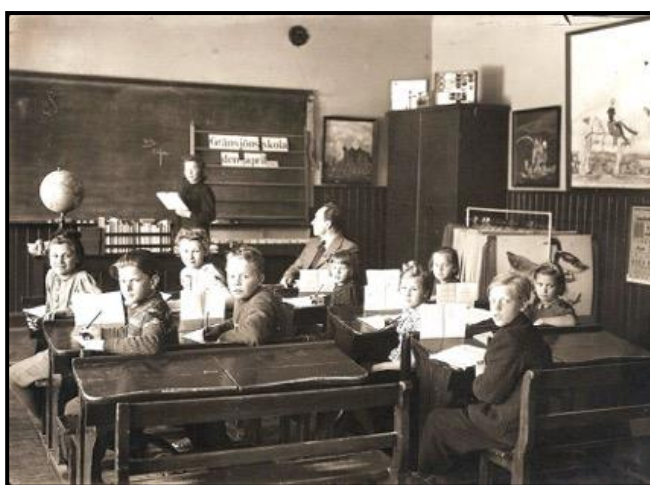

Bild från Gränsjöns skola 1942

Utökade serveringsytor vid Hembygdsgården

Som några av våra läsare kanske sett har vi gjort en ny fin yta norr om Hembygds-gården. Den är tänkt att kunna användas vid servering främst sommartid. Vi har numera ofta så många besökare att vi behöver mer utrymmen utomhus. Vi håller nu på att bygga bord och bänkar

som skall placeras på ytan som också har en bedårande utsikt ut mot Glafs fjorden. Vi får 25-30 nya sittplatser.

Ung satsning för levande landsbygd

En landsbygdsförenings kanske främsta uppdrag är att hålla landsbygden levande. Detta kan göras på olika sätt. Älgå Sportklubb gör det exempelvis genom fotbollen vars pågående förnyring av verksamheten både engagerar och berör.

När två föreningar med en lång historia bakom sig, både enskilt och gentemot varandra, väljer att klippa bandet av broderlig rivalitet för att istället knyta ett nytt – genom att samarbeta – så är det givetvis anmärkningsvärt. Alla som någonsin varit engagerad i någon av föreningarna i någon form blir på något sätt berörd. Det kan givetvis ses som ett misslyckande, från både Älgås och Hillringsbergs sida, att ingendera längre klarar av att på egen hand ställa ut ett helt eget seniorlag på fotbollsplanen. Men det finns alltid två sidor av myntet som går att vända på. Situationen kan användas för att understryka hur mycket de forna rivalerna värdesätter ett seniorlag i fotboll på Glafsjordens västra sida. Oavsett synsätt så kan man konstatera att båda sidor av myntet berör.

Det gemensamma laget Hillringsberg/Älgå hade ett mycket tufft år i den nordvästra division 7-serien. Rent objektivt låg detta helt i linje med vad som kunde anses vara rimliga förväntningar. Många av spelarna var strax under 20 år, vilket med andra ord är strax under vad som ens räknas som senior. För många var detta dessutom debutsäsongen på seniornivå. Division 7 kan dessutom vara en speciell serie. Rena juniorlag kan ställas mot allt från spetsade andralag till mer eller mindre veteranlag. Den kategorisering som ligger närmast till hands är den senare för de överlägsna seriesegrarna FK Maskinen från Arvika. Oavsett mängden ungdomlig entusiasm så är kombinationen rutin och spelskicklighet svårslagen. Mötena med Maskinen slutade 0-10 och 0-8, vilket också ger en fingervisning för hur resultaten i övrigt brukade se ut.

Engagemanget som det unga laget visade upp var dock flera gånger beundransvärt. Trots en hopplös bottenplacering återspeglades inte detta när det gällde träningsnärvaron. Den kunde troligtvis överträffa topplagens diton vid flera tillfällen. Laget belönades endast med en seger under året. Grums tredjelag besegrades med blott, men fullt tillräckliga, ett mål mot noll. Men vad det unga laget inte vann i poäng fick man istället i erfarenhet. I skrivande stund närmar sig avspark i fotbollssäsongen 2018 och förhoppningsvis väntar en retroaktiv belöning för fjolårets kämpainsatser.

En landsbygd hålls levande genom att engagera ett brett spektra av åldrar. Barnfotboll är ett effektivt sätt att göra detta på. Förra våren tog Älgå SK ett initiativ till uppstart av en sådan verksamhet. Det var en satsning som gav ett gott resultat.

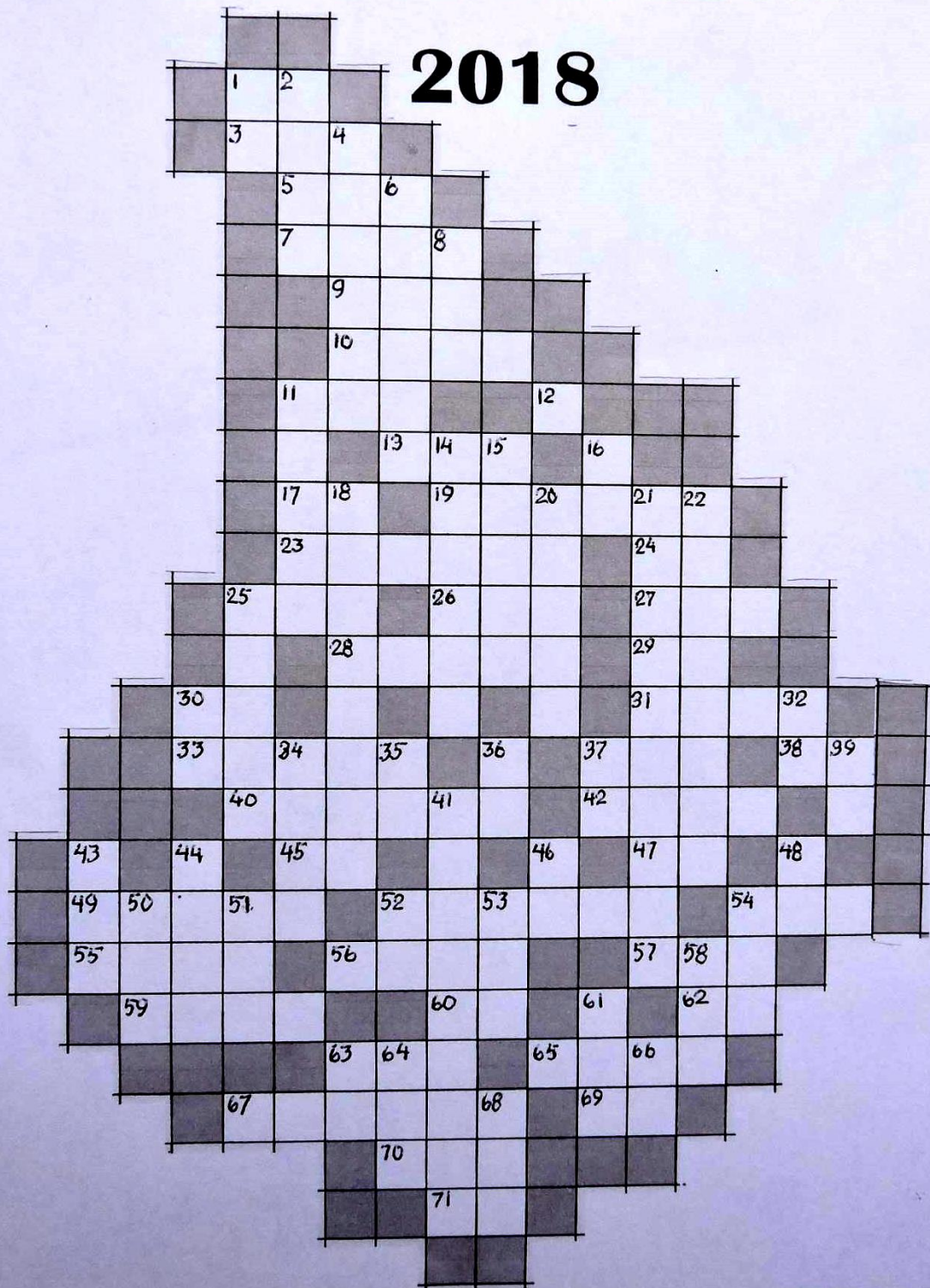
Intresset för barnfotboll var stort redan på förhand. Inte bara från de unga utövarnas sida utan även från deras föräldrar. Flera var de som anmälde intresse för att utefter egna möjligheter på olika sätt vara med och hjälpa till som ledare. Detta var mycket glädjande och är även en viktig förutsättning för att kunna etablera en fortsatt stabil verksamhet på sikt. Satsningen gav även ringar på vattnet då det visade sig finnas intresse för fotbollslek riktad till de allra yngsta. Efter sommaren bedrevs fotbollslek för två olika åldersgrupper – 2008-11 och 2012 – en gång i veckan på Älgvallen. För de som ville så gavs dessutom möjligheten att fortsätta med fotbollsleken under vintern i Sulviks skola. Då intresset var fortsatt gott även för detta så gick barnfotbollen in i 2018 med vind i seglen.

Utöver fotbollsverksamheten så tillhandahåller sportklubben även möjligheten att träna Tabata. Detta är en varierande och bra träningsform som utövas två gånger i veckan. Också den äger rum i Sulviks skolas gymnastiksal. Idrott och träning är förstås inte de enda sätten som en landsbygd kan hållas levande på. En sportklubb kan även agera mötesplats för befolkningen där den är aktiv. Motion kan dessutom ha många ansikten och i sin enklaste form är en vanlig promenad ett sådant.

Därför har nu sportklubben ambitionen att med jämna mellanrum arrangera tipspromenader i exempelvis Sulvik eller andra ställen i Älgå. Det är ett förhållandevis enkelt sätt att engagera och aktivera ett gränslöst spektra av åldrar. Ibland är det trots allt de små medlen som gör den stora skillnaden.

Nedtecknat av Stefan Ledin

2018

**VARM OCH TREVLIG SOMMAR
TILLÖNSKAS ALLA KRYSSLÖSARE**

VÅGRÄTT

1. Fuktälskande träd
3. Munhåletak
5. Uppmaning att närma sig
7. Har vi alla
9. Låta som en mygga
10. Prinsnamn
11. Man och hustru
12. Tio
13. Söt vindrink
17. Förkortad Finland
19. Skämtsam benämning på stad i Värmland
23. Plats för skidtunnel
24. Grovt grus
25. Arkitektorganisation
26. Manlig barbie-docka
27. Där spelades VM fotboll
28. En viss Göran levde där
29. Förkortad nervsjukdom
30. Rede
31. Grekstad
33. Hjärta är ett sådant
37. Fläckborttagningsmedel i förkortad form
38. Margit Wallström är chef för denna enhet
40. Han var känd för ett visst lås
41. Produkt från får
42. Plats nära Värml. Nysäter
45. Motsats till få
47. Tu a
49. Var präst i en värmländsk saga
52. Sådana är inte fria
54. Lövträd, inte vanligt i våra trakter
55. Tidig morgonstund
56. En baksida
57. Kärna
59. Mänsklig benämning
60. Kort avisa i vår västra del
62. Klagan
63. Sveriges Lantbrukares Riksförbund
65. Kyrkan i socknen invigdes 1726
67. Här springer kusar fort
69. Stor del av träigt bränsle
70. Utför
71. Kan man trampa på om sådan.

LODRÄTT

1. Kort silver
2. Ort känd för en viss brunn
4. Känd sjungande Hagforstjej
6. Fortskaffningsmedel med kunglig anknytning
8. Unik
11. Spaghetti
12. Tio
14. Ursinniga
15. Inte så vanligt pojkenamn
16. Sjätte tonen i tonskalan
18. Ulf och Dubbel-Nisse var därifrån
20. Kan man se ibland, sägs det
21. Smeknamn på känd värmländsk höjdhoppare
22. Har delvis satt namn till östvärmländsk stad
25. 24,5 – 32,6 m/sek
30. Zetterlind, poeten
32. I detta ögonblick
34. Gränd
35. Beteckning för okänd
36. Kadaver
37. Uppstår vid milt vinterväder
39. Bottenslam
41. Produkt i bestämd form från får
43. Rå om eller markområde
44. Miserabla
46. Fågel eller kallas gammalt manligt original
48. Tusendels volym
50. Fågel i ett landskapsvapen
51. Inte vild
52. Använda nål och tråd
53. Kan mask vara
54. Ödesgudinna
58. Träna
61. Jordlager närmast matjorden
63. Fraktar gods och människor
64. Administrativ områdesindelning
66. Är bättre än taga.
68. Vardagen sägs vara så ibland.

De två först rätta lösningarna belönas med varsitt | gårdens servering eller försäljning.

Sänd lösningen till Älgå Hembygdsförening
Älgå Stom Hembygdsgrunden 1, 671 93 Arvika
senast 1 juli 2018

Program för sommaren vid Älgå hembygdsgård

- 22 juni Midsommarfirande kl 16.00. Ingela och Gert spelar. Vi lövar stängen tillsammans. Ringlekar och tävlingar. Servering av våfflor och klengås.
- 23 juni Friluftsgudstjänst kl 11.00. Hembygdsföreningen bjuder på kaffe.
- 24 juni Högmässa i kyrkan kl 11.00. Kaffe vid hembygdsgården.
- 27 juni Trivselkväll i hamnmagasinet med start kl 18.30. Karin Krogh och Carita Flod kommer och berättar och visar bilder från sin resa till Australien Servering av våfflor och klengås
- 4 juli Trivselkväll med start kl 18.30, Leif Johanson och P-O Grumer underhåller som alias "Frida Andersson i Dretmôsen". Känd för Älgåborna då Leif uppträdde som Julia Caesar. Servering av våfflor och klengås.
- 14 juli Hembygdsdag kl 14.00 – 17.00. Arvika dragspelsklubb underhåller. Inger Hagman Arvidsson tovar. Andra hantverkare som För barnen – tovnings, vattenhjul, modelljärnväg, ångmaskin, Stearlingmotor, elbilar, quadroptor och annan teknik. Lotterier, brödförsäljning. Hantverksförsäljning Motta och fläsk serveras likaså våfflor och klengås.
- 18 juli Äventyrsrallyt kl 19.00 i hamnmagasinet. Elin Lenneér och Hampus Robertsson berättar om sina resor för SOS-barnbyar. En intressant afton utlovas. Servering av våfflor och klengås.
- 11 augusti Gudstjänst kl 18.00
- 12 augusti Familjedag Vid tryckningen var inte programmet fastställt. Besök vår hemsida.
- 18 augusti Sensommarfest med motta och fläsk
- 27 oktober Elbilsträff
- 10 november Spöksmedjan
- 24 november Julbasar

Serveringen är öppen alla dagar från midsommarafton kl 14.00 – 18.00 samt vid arrangemang till slutet av augusti. Under september är serveringen öppen endast lördagar och söndagar mellan kl 14.00 – 18.00. Eventuellt söndagar under oktober – 18 november- Hantverksförsäljning pågår från midsommar tom 19 augusti. Spiksmedjan och Bygdemuséet är öppna från 1 juli tom 19 augusti mellan kl 14.00 – 17.00, då det också finns guider på plats.

Bakre raden: Kenneth Marklund, Sonja Karlsson, Sigbjörn Carlsson, Mary-Ann Jonsson, Sune Henriksson
Främre raden: Erling Gustafsson, Märtha Albinson, Sam Wernius, Lena Jordan, Anna Ericson Öberg

Redaktionen: Karl Gustaf Lindgren
Märtha Albinson
Sune Henriksson
Sam Wernius